

АНТОЛОГИЯ НА ЖИВИТЕ

The best

Poetry

Money

Can bye.

двадесет и шести февруари

Когато февруари в своя стил
Бил зимните тротоари заледил
И хората по улиците падали
Поединично или на плеяди –
Тук някой би написал че
Се е родил и бил добро момче
Но аз ще кажа само как
Снегът валял по-гъст от мрак

Градът се свивал в зимата добре
Звучи като история за море
Коего преди прилив се събира
И е студено и кафяво като бира –
Тук някой би нататък продължил
Все в този дух и ритъм че е бил
Живял обикновено – но не бива –
С писалка думите да се убиват

Дворовете били както сега
По-пусти от единствена звезда
Която зимата небето над града
Обгражда като черна мукава –
Тук някой би започнал да оплаква
Съдбата си на неразбран поет
Но трябва – да бъдеш в изразите гладък
И – като живота – кратък

Не знам дали дърветата били
Зашили въздуха като игли
Дали печално кучетата лаели
И нощните пазачи спели в шаловете си –
Едно е ясно - трябва да вървиш
По упорито от въртене на дервиш
По редовете – и да ги изписваш –
Не като другите – а както искаш

Не знам дали и зимата тогава
Била както сега и винаги – безславна
Но знам добре че и тогава пак
Снегът валял по-гъст от мрак –
Но в тази строфа няма да изказвам
Неизразимото – а само Ви докладвам
Че и тогава в сутрешния злак
От точка А към точка Б пътувал влак

Пътувал влак пътувал влак пътувал
Снегът и слънцето в пространството лудували
Едно дете опряло нос в стъклото
Интуитивно се досещало за злото
И пак се раждал някой друг умираше
И очертанията на деня – рамкирани
Били съвсем обикновени – като зъби –
Преди да са научени да рѣфат

SONG

на М. К.

Мразовити павета, тротоари разбити –
един ден така назоваваш мечтите...
... и протягаш ръце към студения огън
който те сгрява съвсем като Одън.

Заледена трева между плочите в двора –
световната умора на световните хора...
... на теб ти е нужен много друг ритъм,
по който се носиш като по Уитман.

Градове обхванати пак от мрак бавен
живеят изправени живот водоравен...
... започнеш ли вече да задаваш въпроси
сърди се на себе си и малко на Бродски!

Накрая ще видиш, как любовта ти умира
като разкошен букет в мизерна квартира.
И тогава разбираш, как не си желан гост.
И луната е ледена съвсем като Фрост.

четири куплета

Никакви сълзи и никакъв плач
като удавник е тежък вечерния здрач.
Мъжете стоят един срещу друг
във въздух изпълнен с омраза и студ.

Показвам ти двама достойни мъже
те не искат никой друг вместо тях да умре.
А наоколо хората в градския срам
крещят от възторг и мъртъв и ням.

Откъде ли извира, това им кажи
присъщата ни ненавист, присъщите ни лъжи.
Отляво тълпата – отдясно Градът
и въздух изпълнен с омраза и студ.

Преди малко по спирките имаше ред
като стъпки от ред в четиристишен куплет.
Сега всички беснеят, дори няма проза
как увяхва в студа си световната роза.

поема от зимата

болки от африка мигрена от китай
само за гинсбърг и бърроуз ли танжер е рай
само ми кажи какво консумираш
и аз ще ти кажа какво халюцинираш

как всичко отначало ще започне така
как вървиш по паветата на дондуков едва
сред децата на софия които се влачат
с кесии с лепило в ръце вървят и плачат

как ходят и не усещат никакъв глад
над софия днес вали не дъжд а сняг
квартали предградия излюпват наркомани
от студените здания на своето съзнание

под силата на навика съня халюцинацията
над бавното движение на колите на полицията
ти сега вървиш по дондуков едва
само страхът затопля твоята глава

с деца с кесии с пиаци с таксита
с хероин безплатен само в мислите
които те спохождат един два три дни
но ти не купуваш ако със всичкия си

защото се мислиш едновременно за двама
за негър от нигерия и негър от гана
които тъгуват по тревата на африка
по дондуков вървящи под зимата на софия

където децата не спират да вървят
с кесии с лепило с пет кинта в ръка
които както всичко се превръщат в прах
който на шипка б продават без страх

защото всичко се купува и всичко се продава
и стоката на влюбените отдавна нищо не струва
когато изчезне твоят любиммммммммммммм
който властите наричат хероинннннннннннннннн

черни срещу черни сме всички сега

това не е провал това е нечия ръка

суха изпращена черна или бяла

винаги добре дошла ако не е закъсняла

под лилавия здрач над градското небе
към всеки тръгнал към някое е-кафе
тая върви по пътя му и гледа как я кара
неговата вечер през иглата тя прекарва

косите ти очите ти и устните са същите
от три дни е петък и ти си себе си
кой се интересува от другите и теб
кой ще помилва твоего болно сърце

на фолио на помпа на смъркане от фас
по прах в който стъпваш се прибиращ у вас
кажи ми колко пъти си искал да спреш
и аз ще ти кажа кога ще умреш

преди имах

Преди имах мощно сърце, което нощем ме будеше с бумтенето си - както едър, пиан мъж нощем блъска с юмруци вратата и буди жена си.

Имах здрав стомах, във който спусках по хранопровода цели кошове добра храна и силни напитки, или пък когато забравех - не спусках нищо по седмица - и пак си бяхме другарчета.

И имах жаден черен дроб, готов да преработи алкохол, токсини, черна жлъч достатъчни, за да изтровят всички живи организми във голямо, тихо езеро.

Преди имах полов член, който се вдигаше в атака като отличен боец, готов да умре за велика и истинска кауза, презрял опасността, промъкваш се ловко из непознати и диви полета, където стърчат белите кости на много загинали бойци като него.

Имах две ръце, но все едно бяха четири, така се чувствах - с едната държах отворена книга, с другата ковах пирони, с третата стисках чашата си, с четвъртата пригладях небрежно косата си.

Имах и послушни крака, които ме носеха на изток, почти до ръба на Земята, откъдето изгрява Слънцето, когато му се прище да погрее, а после - на запад - там където привечер небето приятно ръждява на червени и жълти ивици.

Преди имах очи, с които само гледах да видя нещо - златист бръмбар, гола жена, мишка шумгваща се в дупката си, светлина в прозореца на изоставена, зловеща стара къща - за да подскоча повече от метър - от изненада и вълнение.

И имах уши, които не различаваха шурците от автомобилите, песните от предсмъртното хъркане, фученето на вятъра от фученето на въздуха в гърлото ми - всичко за тях беше лудешки, забавен шум от Света.

Преди имах зъби, език и устни, с които отхапвах, всмуквах, облизвах, целувах, вкусвах, леко докосвах всичко: мед, лед, стоманени цеви, влажни кучешки носове, прясно месо, затоплени от слънцето круши, меки женски вратове и студен зимен въздух.

Преди имах мозък, който пазеше спомените ми - тъжни и сладки, измисляше игриви, танцуващи мисли, поддържаше равновесието на тялото ми, регистрираше всичко и създаваше чувства и изводи.

Преди имах Свят, в който всички хора ми бяха бащи и майки, жени, деца и племенници, братовчеди, дядовци и баби, роднини и познати, другари и приятели, братя и сестри; съществата пърхаха, скалите се покриваха с мъх, всичко се въртеше.

Преди имах живот, който не разбирах, а изследвах, изучавах и анализирах, учудвах се, плувах в него, гмурках се, изскачах за да вдишам въздух, после пак се гмурках, за да разглеждам сенките във глъбините му.

Преди имах, казвам ви, много полезни неща.

А сега имам само бял лист и удоволствието да си спомня и напиша за тези неща всичко това което написах.

време е

Не е време за изящна лирика и мъдра проза
Не е време за Вато, и за Волтер, и за Спиноза
Не е време за мечти, копнежи и химери
Не е време за изтънчени отплавания за Китера

Време е за консумация!

Консумирайте комуникации и сирене
Консумирайте автършейв и експресно кремиране
Консумирайте кодирани канали без декодиране
Консумирайте консумиране!

Време е за консумация!

Консумирайте кафе в кафета и в шантани
Консумирайте предимно плодове, но без банани
Консумирайте услугите на откровени шарлатани
Консумирайте и секс с любимия на свещи и във вани

Време е за консумация!

Когато джиясета ви е стар, на повече от месец
Хвърлете го във океана, или го дарете на гладуващ
Купете нов, със камера, острилка и самобръсначка
Пратете есемес в отвъдното на петричката врачка!

Време е за консумация!

Ако измъчва ви непоносима, тягостна душевна драма
Усетили, че Бог ви е обърнал гръб, идете в Храма
Вървете в храма на богиня Консумация, не тъгувайте!
Вземете си количка, потърсете шанда с изцеление.
Пазарувайте!

Време е за консумация!

кога ли нещо

Събудих се късно, замаян от спането и от сънуването
На нелепи сънища, спазматични и откъслечни...
Учудващи, като отварянето на устата на умряла риба.
Рязко станах, изкъпах се, избръснах бузите си
Брадичката подстригах остро и внимателно
Изрязах ноктите си, напръсках се с дезодорант
Придаващ ми приятен дъх на естерификация
Свеж аромат на дамска тоалетна в скъпо заведение,
В която само разните надути дами
Отиват да се освежат, а никой не повръща и пикае...
Облякох се със чисти дрехи, пак полегнах.

И включих телевизора.
Прехвърлях от програма на програма
Загледах се във филм,
Във който се разказваше
За пълничко момче, което подари единия си бъбрек
На болната си и любима, холивудска баба
(за да спаси живота ѝ, естествено, не за готвене)
А аз мързеливо поплаках поради следната причина -
Никога не бих направил подобно благородно нещо.
След това прехвърлих на канал, по който
Показваха картините на млад, добре облечен
Правилно подстриган, съвсем приемливо брадат
Премерено и точно талантлив художник,
Който каза за приятните си, ефирни
Но мъжествени, изпипани със виртуозност
И цветни темперни боички картини
Няколко скромни и умерени, умни и смислени неща
Които много се харесаха на всички (сигурен съм във това)
А после умно, скромно и премерено си замълча...

А аз отидох до хладилника, напълних си чиния
С парченца сирене, салам и хляб, отворих си
Бутилка бира, седнах, даже и полегнах, похапнах
И обладан от самосъжаление, взех и позавиждах
На правилно подстригания, скромно-талантлив художник.

А след това смених канала, отпивайки от бирата
И гледах самолет - лети, кръжи, отива някъде
И пийнах още малко, услади ми се, а след това си казах:
Ето! Чудесните пилоти пилотират-спокойно и уверено
И ще закарат куп чудесни хора там, където трябва!
А аз не съм закарал никого и никъде, да не говорим

Че никога не съм попадал там, където трябва,
Дори не знам къде е мястото, където трябва...

Почувствах ясно, тягостно, сковаващо безсмислие
Спрях телевизора и се загледах през прозореца
Облегнал на студеното стъкло челото си, аз гледах;
И там отново: хора за минути, пред очите ми
Издигнаха висока сграда, творейки самоуверен шум.
Обърнах погледа си към шосето, а там - коли гъмжат
Шофьорите им упорито отминават - наляво и надясно
Към най-полезни работи: сърдечни операции,
Медийни кампании, тържествени процесии и делови събрания
А аз се върнах и си пуснах телевизора и гледах
Как мъж със къси панталони залови, за да спаси
Поне петнадесет отровни змии от редки видове - и ги спаси!...

А аз змия не съм спасявал през живота си!
Веднъж единствено спасих живот - живота на един молец
Когато една ядосана, сърдита на Света жена
Преследваше със сгънат вестник и нескрита злоба
Да, беше моята жена, която и не искаше да бъде моя
А просто искаше да смачка пеперудата
И да остави малко кръв и сребърен пращец от нея...

Погледнах натъжен отново през прозореца -
И хората издигнаха още един осеметажен блок
Колите тичаха като объркани хлебарки към важността
На важните, сериозни, лишени от съмнения места
Но твърде, твърде много ме потисна гледката на пъстра
Треперлива сврака, която вместо да се клати, вирейки опашка
Свиваше гнездо от клонки, подреждайки ги с доста вкус.

Кога ли аз ще взема да направя нещо? - помислих си печално.

.....

И седнах, и започнах да пиша това, което виждате тука...
И пиша със горчивото съмнение, че писането
За коварното, мъчително, безсмислено живеене
Че казването на излишни, непотребни истини
Е недостойна работа, лишена от чудесни и полезни резултати
Които ще зарадват някого.

къде ще отида ако

Ако убия стотина американци
Взривявайки се в опел вектра
Във центъра на Бостън
Аз вечно ще живея в ислямския Рай
И ще се къпя във шербет и разни други
Питиета, които ще ми предизвикат
райски, безпльтен Диабет.

Ако убия стотина иракчани
(Най-добре - деца, жени и старци)
Със умни бомби и с чаровни куршуми
Аз вечно ще живея в американския Рай
Ще пея спиричуъл и ще ям десетки пуйки
Във Дните на Независимостта
На пълната и малоумна Независимост от
Смисъла.

Ако не направя нито едно от двете
Неща
А просто се изплюя, погнусен от глупостта на хората
Аз няма да попадна в никой Рай
Ще ме изритат в задника, ще ме изхвърлят за яката
Пазачите на ислямския и на американските Райове
И ще заскитам безцелно из Никъде
Ще скитам милион години!
С ръце в джобовете
Обзет от доста добро настроение
Налудничаво, жизнерадостно усмихнат...

воден

Воден от страшен устрем
Хвърлям се в глъбините на живота
Воден от мускули и ум - плувам
Воден от унила умора изкачвам се
По високите плата на живота
Воден от похот и понякога - от любов
Красиви и грозни жени целувам
Воден от нетърпелива тъга
Изчаквам да свърши всичко това
И да започне нещо друго.

акушерът

Аз съм рибар
Безмилостен и опитен в ръцете!
С ръцете си аз хващам за хрилете
Обърканите, синкави от мъка хора-риби
И ги измъквам ловко от водата
В която те са плували - в утробите
И са били щастливи
Защото не е трябвало да мислят и да дишат...
Извън живота и света били са
А аз безмилостно ги вадя от водите
Околоплодните води и тъмнината!
От мрака на уютните им майки
И ги изхвърлям право във Света и във Живота
Където те се задушават, защото има въздух
И те усещат с ужас, че ще трябва да го дишат
И има светлина, която ще ги дразни
Показвайки им ужасяващи картини
И хвърлям ги безмилостно направо във Живота
Коего значи - право във Смъртта...
Която те все някак биха и пропуснали
Ако случайно
Се бях разсеял за минута
И не бях ги извадил...
Но късно е!
Аз акушер съм - ловък и безмилостен
И никога не се разсейвам - бдя и не изпускам никого
Такава ми е работата
Да изваждам хора-риби и ги да ги хвърлям
Ловко и безмилостно - направо в Ужаса и във Света...

все още има безценни неща

днес излезе новият албум на рейдиоход
той отново доказва че въпреки фактите наоколо:

животът без да знае защо
ходи по опънато изгнило въже
докато
важните хора
с малки мозъци
с извратени големи идеи
си завират главите в задниците
правят свирки на лайната си
някак сами и задоволени са

заради тях се случва всекидневно:

срутващи се планове
като къщи от карти

липсващо парче от пъзела което някой е глътнал
„ще е сладко”
мислел е
но има само колит

скъсана лента от клипа на живота собствен

несвалени мегабайти от хепиенда
защото връзката е прекъсната без повод
и действителността става прекалено безсмислен файл

въпреки фактите
този албум доказва че сам определяш
както това което е ценно
така и цената му

ехо

спомням си някои неща
гледайки през прозореца
светлините
като котешки очи са
не си и помислят
да ми намигнат

но със спокойствието си
ми припомнят

вчера:

аз и тя се къпем във ваната
в апартамента на сестра й
не правим секс
лежим - аз с гръб към нея
и облегат върху гърдите й
парата се издига и се прави
на гореща мъгла

после слушаме музика
отпуснати но и силно вкопчени
заедно в нощта
сутринта идва
с нея и всичко останало
плюс край

сутрешно наблюдение

докато ние сме люлеели нощта
и сме клатели полилея на съседите
и притеснение е скърцало в ума на майка ти
върху един от моите дискове
(version 2.0 на garbage)
на капки е падал червен восък -
хубав запомнящ се печат:
като червени очи
от стари фотографии

или като теб
зачервена от споделеното
безсъние

МОЛИТВА ЗА СЪН

11 вечерта е и аз ходя по къс ръкав
студено ми е
естествено
все още не е минал и януари
сърцето на зимата тупти
наоколо циркулира студ

и не мога да заспя
въпреки че лежах
просто не ме свърта

чудя се какво да правя
не броя овце
подреждам думи
пък понякога се нареждат добре
и мога да загася лампата до леглото ми

този път също се олекотих
заради пъзела от истина който се получи:

ти знаеш че си моята котка
другите са наистина просто кучки:

казах го и сънят ме докосна
като кълбо от прежда
бутнато от теб

празник

гледам петната по килима.
гледам лекетата върху блузата,
която нося само вкъщи.

десният ми крак е изтръпнал.
навън вали и е мъгливо.
аз съм болен и повръщам.
(да. от това са лекетата.)

24 май е
и ме боли гърлото,
не съм никак добре.
но много,
наистина толкова
много
писатели, поети
и други прибори
за създаване на текст
ги боли, че
не могат да пишат
добре.

всъщност не,
не ги боли.
никак даже.

те са безчувствени,
студенокръвни,
пресметливи,
затънали в абстракции,
далеч от живота и огъня.
но те са с усмивки.
с пълни шепи лъжи, пози
и усмивки.

нека празнуват своя празник.

все пак
за чий съм се загрижил за тях
вместо да си пия чая с мед
и да бъда ням като риба
застинала в поза стоик.

понякога напушен гимназист
ги измисля по-добри от вас.

списък за баща ми

шумът от чупене на лешници на орехи
ударите върху месото преди да се превърне в пържола
силното мъжко ръкостискане
играта на тенис футбол карането на ски
медитативното тананикане и спокойното подсвиркване
равнодушните разбираня за парите
честността спрямо хората
желанието да помогне когато може
непринудеността с която върши прости и сложни неща
детската почуда в погледа му когато се изненадва
силният смях силното кихане
и
тишината в която чете на леглото
и за мое съжаление остарява
и се приближава
до бяло-черния прозорец с три имена снимка и дати
до мълчанието на статуи седнали на площадна пейка
до момента в който аз ще бъда на негово място

сума на чая

тома би казал:

изпий живота си като кафе
изпуши го като цигара

аз бих отговорил:

в момента
чаят е изстинал
чаят е без захар
чаят е живота ми
не ми остава нищо
освен да го изпия

не мисля за свети тома от аквино
а за свети тома от благоевград
той ми правеше чай

той придобиваше неговите
странни черти белези и навици

за него странно означава глупаво
за мен странно означава нещо
да не е от този свят

тома
пиши и пуши

за да излязат сметките
преди да напуснем голямата чайна

не изстивай като днешния ми чай
слагай захар в деня си
бъркай с такова желание
сякаш си в жена

божествената ми сперма

Със спермената салфетка
Тя избърса сълзите си.
Хубавите неща
Не стават с нормални хора.

МАШИНАТА

Машината за общуване
Се храни с ебане.

ебаси прекрасното

На пода на офиса
Завито с картина на
Росен Марковски
Спи момиче със черна коса.
Хе-хе.
Добре си измисляш,
карбовски.
И как продължава това?

Хе-хе.
Това продължава красиво и грозно
И сложно, и диво, и зле.
Но няма значение как продължава
Аз бях там.
Банално и славно присъствах.
На място където мечтаят
Толкова много мъже.

Бях там, разберете,
където на пода на офиса
Завито с картина на
Росен Марковски
Спеше момиче със черна коса!

Ебаси прекрасното
Беше това.

СЛЪНЦЕТЪРСАЧКАТА

Седя самотен и пиан
Пиан като пиана вишна
в шоколадовата си обвивка
обикалям сладкия си затвор
с крачката на лошо животно.
Чакам я да се появи
Жената която обичам
Разкошна и бяла
Тя е Слънцетърсачката
Моята дивата
Полудялата.

Празник е тая седмица
За пилите и прегрешилите
А на празника
Слънцетърсачката е хвърчилото
Кое то кара някъде горе
Ангелите, моите, верните
да гледат лошо,
да носят черно.

А Слънцетърсачката -
Тя разплита слънчеви сплитове
Плаче и пита
Разлива се и
И се плиска
Киска се, и се натиска на пясъка
Който не може да я поеме.
А на нея не й дреме,
остава си недопита
Като глътка човешка
Течност между плешките
На момиче.

Ех.
Слънцетърсачката, моята
Тя играе в театъра на
Войната между тъмното
и светлината.
И опиянена от мохитото
Ментата и абсента
Тези крещящи слънчеви агенти
Слънцетърсачката спи.
Спи с когото намери
Непринудено, непремерено

Ахкаща и трепереща
Стряскаща и уверена
Огосподена от мене.
Неоплодена.
Прясна и свършена.

Гърдите Й са родени в лудница.
Зърната Й гледат навътре във мене
И ме разкъсват и ме раздират
И ме прибират преди да се стъмни
По стръмните пътища на Колената Й
Осветени от Очите Й
Мокри като Устата Й
Твърди като езика ми
Бродещ между Краката Й.

Ех.
Слънцетърсачката, моята
Тя сваля Слънцето с дланите си
И ми дава да го погалья.

смъртоносно трудно

Нямам нужда да съм жив.
Получих писмо от Казабланка
Жената, която обичам, се е напила
И е паднала в банята.

Така казват жените, които
Са много бити и много ебани
Далече от мен.
Било им е кеф
Но страдат.
За пред мен.

Животът е дебела курва
А жените са нейни прислужнички.
Те се ебат с приятелите на
Мъртвите си бащи.
Които са на 60.
Това получих от Казабланка.
Бях изненадан.

Дали да си измия зъбите.
Да ползвам тоалетна хартия
Дали да отида навън
Трябва да занеса едни филми
На един вестник
Не бива да се разклащам.
Утайката ще се вдигне
И ще стигне до очите ми.
И няма да мога да виждам.

Жената, която обичам
Пише от Казабланка
Че когато стана на 60
Не бива да чукам дъщерите
на мъртвите си приятели.

Имам сили да призная,
Гадно казабланково момиче:
Ще ми бъде смъртоносно трудно
Да не чукам дъщерите
на мъртвите си приятели (когато стана на 60).
Това е само парченце
от жестокостта, с която щях да те обичам.

гърбът ми под финия памук

Гърбът ми под финия памук на плейлайфа в туптящата светлина на юни – потен.
Веждите ми в жегата – и те, като два изпотени тайнописа.
Сърцето ми в светлината
на целия ми живот – палимпсест.
Палимпсест означава пергмент, от който предишното
написано
е изчегъртано, за да може отгоре да се пише още.
За икономия, един вид.
И най-често баш по-предният текст е това, което
интерсува науката.
То е, което прави палимпсеста палимпсест.
И сърцето също.

да се наковиш с Тома Марков

О, Тома,
Събуди ме
когато
на трети Декември
двамата с теб
стигнем
до “Шести Септември”!

поема от есента

Любовта е отговор на всички въпроси,
Тя е отговор на всички въпроси, в любовта страх няма, но свършената любов
пропъжда страха, защото в страха има мъка.
Който се бои, не е свършен в любовта.
Освен това, дори и да говоря всички езици човешки и дори ангелски, щом любов
нямам, ще бъда мед, що звънти, или кимвал, що звека.
Да имам всичката пара на света, да се зария до брадата в квадратни метри
разгърната застроена площ,
да се увъртоля целия у конски сили и шибидаци, любов ако нямам, мога да си ги
навра конските сили и квадратните метри където слънце не огрява.
Да имам пророчески дар и да зная всички тайни, да имам пълно знание за всички
неща и такава силна вяра, че да мога и планини да преместям, - щом любов нямам,
нищо не съм.
И да изпраскам всички балерини във Вселената и да изтрескам всички миски на
света – щом Любов нямам, по-добре е да съм мъртъв.
И да раздам всичкия си имот, да предам и тялото си на изгаряне, - щом любов
нямам, нищо ме не ползува.
Любовта е отговор на всички въпроси.
Любовта е супер пич.
Любовта е дълготърпелива, пълна с благост, любовта не завижда, любовта се не
превъзнася, не се гордее, не безчинствува, не дири своето, не се сърди, зло не
мисли, на неправда се не радва, а се радва на истина;
всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява.
Любовта е единственото и най-яко нещо на света.
Любовта никога не отпада, а другите дарби,
ако са пророчества,
ще престанат,
ако са езици,
ще замлъкнат,
ако са знание,
ще изчезнат.

фистинг

Бива -

пръст,

Бива

– два

Ама,

цялата ръка,

що за фистинг е това?!?

из предстоящия “Project Dostoevski”

Ето, гледайте, колко до скоро,
ние бяхме още деца!
Колко скоро,
докато се
озърнем,
и ще стане време вече да умираме!
Ето, толкова е
къс животът!

страстен разказ

Според нея това, че устните им бяха съвсем близо, почти допрени, не значеше нищо...

Той си мислеше, че все пак е нещо. Извади дългия си език и облиза лицето и страстно. По кожата и остана влажна диря.

Той я гледаше очаквателно.

Тя спокойно вдигна ръка и заби показалеца си в окото му.

Той извика изненадано.

Не беше очаквал точно това. Направи бързо движение напред и ухапа долната ѝ устна.

Стисна с всички сили челюстите си, докато усети, че зъбите му преминават през плътта и се срещат. Дръпна се назад.

Устната ѝ остана между зъбите му.

Подъвка я малко и я изплю на земята.

Тя стоеше с оголени венци и го гледаше укорително.

В очите и се появиха сълзи, които бяха толкова горещи, че оставяха дупки в кожата ѝ.

- Не плачи – каза той, - толкова грозна ставаш когато плачеш.

Извади парче шкурка от джоба и вложи цялата си любов и сила, за да изтрие горещите сълзи.

Търкаше докато кожата ѝ се свлече, а на някои по изпъкнали места дори поизпили малко и костите.

Доволен от свършената работа, той ѝ подаде малко огледалце.

Тя се гледа дълго. След това стана и си тръгна безмълвно.

Той поседя няколко минути, като въздишаше отчаяно.

Определено не разбираше жените.

последно танго в париж

Голяма и полупразна лекционна зала, спуснати щори на прозорците, бръмчащ прожекционен апарат, екран от бял плат, три на три, закачен направо върху черната дъска. Марлон Брандо, Мария Шнайдер, Париж.

Мирише на познат парфюм, до мен седи момиче с дълги тъмни коси. Големи обеци на ушите, жълто шалче на шията. Гледаме съсредоточено екрана. Ръцете ни са под дъската на излющената и надрана университетска банка. Нейната ръка е разкопчала копчетата на джинсите ми и много бавно се движи нагоре надолу по ствола на пениса ми. Моята ръка съответно също се намира между разтворените и, доколкото това е възможно, крака. Мария Шнайдер и Марлон Брандо нещо си говорят на екрана. Аз свършвам. Спермата ми залива ръката на момичето до мен. Момичето изважда ръката си на банката. Хващам ръката и я насочвам към устните и. Устните и са сухи и напукани. Следи от червило. Херпес вдясно. Ръката леко се съпротивлява. Пръстите ми още са в нея и се движат все по-бързо и по-бързо. Тазът ѝ се надига от седалката.

Ръката ѝ вече не се съпротивлява. Тя облизва пръстите си един след друг. Гледа ме право в очите. Бузите и са зачервени. Езикът ѝ облизва една белезникава капчица попаднала малко над брадичката и. Погледът и се премрежва. Мускулите на краката и се стягат. Пръстите на ръката ми се движат бясно. Тя прехапва долната си устна. Херпесът и се разпуква. Очите и се затварят. Моите също. Тя свършва. Не мога да се сетя как се казва...

“Те или винаги знаят по-добре от мен кой съм аз, или се правят, че аз не знам кои са те, а това е адски отегчително...” – говори Марлон Брандо от платненият екран.

После прожекцията свършва.

ангелите не остават никога задълго

Рано или късно всичко свършва. След огромното щастие те са спали.
После се събудили.

После той е гледал дълго тавана и е отбелязал, че тавана е квадратен. Това го е натъжило защото е разбрал, че щастieto си е отишло и на негово място се е завърнал обичайния свят – квадратен, такъв какъвто винаги е бил, и той се замислил, защо да му се не види, когато хората умират ги погребват в правоъгълни , а не в квадратни ковчези, така би било много по правилно, защото хората свикнали да живеят в квадратни стаи биха свикнали много по-лесно да живеят в квадратни ковчези.

После, той внезапно натъжен за всички мъртви на света, за това подземно богатство, е проронил една сълза. Не много голяма, но все пак – сълза.

После е запалил цигара и когато нещо го опарило между пръстите е разбрал, че цигарата е изгоряла, а пепелта се е посипала по белите чершафи, в голяма близост до нейното красиво ангелско лице. И той я е погалил, по красивото ангелско лице, а тя се е усмихнала, но на сън, защото все още е спяла.

И тогава той се е запитал защо трябва да ставаме всеки ден, да отваряме вратите и да излизаме отвън, не е ли по-правилно да си лежим в леглата, с красиви ангели прегърнали отпуснатите ни тела и безизразни погледи зареяни в квадратния таван. По правилно е, по-правилно е , шептят му някакъв глас, но той разбира се знаел, че не може много-много да му се вярва на този глас, защото гласът бил съвсем непознат.

И тогава той пак погалил красивия ангел до себе си по косите и се изправил, и се погледнал в голямото огледало, искал да види дали там на гърба му са поникнали криле, защото когато общуваш с ангели понякога ти поникват криле, но не, сега криле нямало и той се натъжил още повече и отронил още една сълза , този път по голяма, и отишъл в кенефа и се изпикал.

И урината му силно миришела, може би някаква болест имало в него, и това го притеснило, защото се сетил, че трябва да се грижи за тялото си, което било голямо и трмаво, и тежко, и освен всичко това много гладно, и отишъл в кухнята и отворил хладилника и там вътре имало половин парче телешка създърма, и няколко кренвирша и мъничко панагюрска луканка и той ги изял с пълното съзнание, че яде мъртви животни и това го натъжило съвсем и той пророни трета, последна сълза и си казал , бе ебал съм ти и живота скапан.

И се върнал пак в леглото, и пак лежал по гръб и пак гледал квадратния таван, и пак пушил, и пак я галел по косите , и пак гледал квадратния таван и пак пушел, а после , после тя се събудила, отворила очи и попитала “къде съм”, а той й казал “тук” и тя се сетила и не била хич щастлива защото и тя виждала квадратния таван и

разбирала, че щастието си е отишло и квадратите са дошли, завинаги ли, да се надяваме че не, и тя също отронила няколко сълзи, но по-големи, защото ангелите плачат с големи сълзи, и станала, и се погледнала в огледалото, но уви не видяла и тя криле, защото ангелите всъщност нямат криле, те просто си летят където си искат, защото са ангели,
и той ѝ го казал, че е ангел, а тя се засмяла, но не много весело и му казала, че не, не е ангел.

И отишла в кенефа, и се изпикала, и даже пръцнала няколко пъти, и той всичко чул , а тя излязла и му казала: Чу ли как пръцнах? Чух, казал ѝ той. Видя ли, казала му тя, ангелите не пръцкат.

И отишла в кухнята, и отворила хладилника, но там вече нямало почти нищо освен малко сирене и няколко стръка магданоз и кетчуп, и тя ги изляла и казала много вкусно беше и много ми беше хубаво с теб и го целунала по бузата и на него му станало хубаво, но и тъжно, защото знаел, че тя сега ще си тръгне. Сега трябва да си тръгвам, казала му тя и си облякла дрехите, които стоели сгънати на един стол, чисти женски дрехи,
и се сресала пред огледалото,
и го целунала пак,
и му казала: ще се видим пак,
а той нищо не казал,
отключил входната врата,
и тя излязла,
усмихнала се за последно
и се качила на асансьора,
и изчезнала,
а той стоял още малко.

После си влязъл вътре, и пак лежал , и пак гледал квадратния таван и пак пушел, но до него нямало ангел.

съвършената книга

След толкова много изписани думи започвам да си мисля, че съвършената книга е ненаписаната. Тази, която няма думи и букви.

Съвършената книга се намира в главата на писателя - писането опорочава идеята за писане. Опитвам се да обясня доколкото мога че онези неща в главата ми са малко по-различни, от това което успявам да маркирам на листа. Не че не искам да го направя добре, не - просто транскрипцията на образи, гласове и усещания в условни знаци е невъзможна. Преводът е несъвършен. Както впрочем всеки преводач.

Знам, че след време ще стигна до деня, в който както казват, перото ще увисне. Мислите ми ще са объркани, а хвана ли химикалката ще се усещам като човек, застанал пред открената врата на запустяла къща.

Ще появява хлад, ще мирише на мухъл, страхът от творческото безсилие ще дебне зад всяка порутена стена и очите му, рубинено червени, ще проблясват в отворите на белия плащ, с който е покрит.

Ще видя тясна, червена пътека, обсипана с маслинови клонки и разпукнати кестени и в отчаянието си ще тръгна по нея. Надолу покрай стените, които с удоволствие се отъркват в тялото ми – тялото на пътник - и ще оставят лепкавата си влага по дрехите ми.

Ще стигна до тясно подземие, където ще открия скелет на канарче в сребърна клетка и очи на котка, залепени върху огледалото на тавана.

Огледалото ще удвоява пространството и ще го превръща в магистрала към стаята в която лежа сега .

Въздухът няма да стига, ще бъде ръждясъл - безброй ръждиви люспи, които ще трептят и ще скърцат като пружините на стара спалня – въздухът ще стърже по зъбите и ще одрасква небцето, ще се забива в гръкляна и ще се изсипва в дробовете като топла сгурия...

Няма да мога да пиша - как да пиша
когато ми е трудно дори да дишам?

есемеси между аци и тома

ТОМА: таia rakia e tolkova hybava, 4e ako bebe jena бtiah da poiskam da imam deca ot neia!

АЦИ : sigyrno e slivova?

избрани есемеси от Аци 1: (до карбовски)

Къде си ти? По следите на изгубения Кеворк.

избрани есемеси от Аци 2: (до Тома)

Как съм?

избрани есемеси от Аци 3:

Една птица се мота из сивото небе,

мокри се излишно

и мечтае да е човек.

избрани есемеси от Аци 4:

Умря грешника.

Застана пред Господ

и бе заслепен от светлината Му.

Тогава Бог го попита:

Къде бяхте в четвъртък вечер!

избрани есемеси от Аци 5:

Една ноц

пазачът на тишината

угаси лампата

и си легна.

избрани есемеси от Аци 6:

Само миг невнимание и косата ми вече е бяла, а очите ми сиви...

Посети своя старец, своето творение, ела ми на свиждане някъде

просто с пръсти нежно над мене щракни, догаси ме.

Не позволявай да тлея.

избрани есемеси от Аци 7:

Любовта е изморително сутрешна.

Омразата – изтощително нощна.

Време е

За следобедно безразличие.

избрани есемеси от Аци 8:

Жертвите искат изкуство. Сложете „К” пред „РАЙ”.

калин терзийски каза:

Някой: Един път се живее бе!...

Калин Терзийски каза: Не е сигурно...

калин терзийски каза:

Някой: Как я караш в тоя живот?

Калин Терзийски каза: Ей така! Рак на крак!

мартин карбовски каза:

МК: виждаш ли еякулиращите съомги?

Тя: ...да!

МК: ...значи вече си на 23!

мартин карбовски каза:

Някой: А Господ без нас какво е?!

Мартин Карбовски каза: А Господ без нас е клоун.

тома марков каза:

Някой: Какво става?!

Тома Марков каза: Проекторите са включени. Бог гледа.

мартин карбовски каза:

МК: Всеки, който не уважава костенурката ми - ще умре!

Батюшка каза:

МК: Путките ще дойдат при тези, които мълчат...

Батюшка каза: Путките ще дойдат при глухонемите...

ангел константинов каза:

Някой: На колко години ставаш?!

Аци: На трийсе ... и край!

тома марков каза:

ТМ: Искам да ви кажа че всичко е наред: току що ми се счупи един зъб.

мартин карбовски каза:

Някой: Какво дават по телевизията?

МК: Кръстоносния поход на сакатите масажисти...

стефан иванов каза:

СИ: Никога не съм се чувствал по-добре.

*ние не разбрахме какво иска да каже стефан иванов, но решихме че казаното е много яко

мартин карбовски каза:

МК: Ъгълът на устните, ръбът на зърната...

мартин карбовски каза:

МК: Не съм пил от четири дни. По лошо е, отколкото да ме няма.